

LA VEU DE LA SARDANA

Cada terra fa sa guerra. Així l'enginy popular de l'antigor expressa com cada poble manifesta la seva idiosincracia en els costums, folklore i tradicions propies.

Alló que en els primers anys d'existència l'home percep al seu entorn, el que sent, veu i practica agombuiat pels que amb ell conviuen; l'ambient en el qual el seu cos es desenvolupa; el clima en que s'havítua, el sol que l'escalfa i l'aire que el ventaja; el paisatge que l'envolta, les sentors i el colorit de la flora que el delecten; el jocs en que esmerça l'impuls dels seus tendres músculs, les diades festives del seu poble nadiu, la Festa Major, l'intima solemnitat del Nadal a la llar paterna, tot, en conjunt, forma el receptacle dintre el qual es va formant el seu caracter i li encomana l'empremta dels trets racials que no se li esborraran mai mes per anys que passin.

Tot això queda també condensat en l'art autòcton: la música, les cançons i les arts plàstiques. Y d'aquestes manifestacions estètiques, la música, i en lloc preferent la popular, la folklòrica, que a Catalunya es particularitza en la sardana, es la que penetra més fonament en l'ànima del

poble i la que expressa de faiso sentimental la seva essencia.

Quan un hom ha sentit d'infant la veu de la tenora refilar a la plaça del poble els dies de Festa Major; quan de la mà de l'avi o de la mare ha presenciat les ballades del dia de Corpus o de la festa dels Tres Toms; quan en les primeres sortides amb els companys ha pres per primera volta la mà d'una noia i s'ha enganxat a la rodona d'una sardana per a puntejar-ne innocentment els primers compassos, difícilment se n'oblida mai més, i difícilment no n'hi en queda un perdurable record.

En la veu de la sardana hi sentim les veus de la terra i dels amors que en sont més cars: l'escalf de l'amanya materna en els primers anys de l'infancia, la non-non que ens feia adormir tot breçolant nos, les rondalles que l'avi ens contava vora la llar en les rúfoles tardes hivernenques; el somriure ruborós de les primeres amigues d'adolescent i el record melangiós de les primeres descobertes amoroses...

Y així també per al vellard queden arxivades en el cabal sardanistic totes les vicisituds sentimentals del seu llarg pelegrinatge en aquest mon,

L'avi, igualment que la pubilla, la mare i el solteró hi senten estargits els seus goigs emotius, les seves delectances afectives, no gens menys que les seves hores de pregona tristot, Que en aquest món de tot es recapta en el camí de la vida.

Per aixó la veu de la sardana tot-hom l'entén. Es una veu popular de llenguatge universal per a tots els que l'han sentida i han viscut sota l'aire de les seves tonades. Grans i petits, homes i dones, venturosos i dissortats, tots s'hi senten identificats en les seves pairals melodies.

Y es per aixó també que la sardana es una dança de pau i germanor de comunitat d'afectes. Es per aixó que al seu va-i-ve circular, les mans enllaçades i els peus puntejant al mateix ritmic compàs, tots els que la ballen es senten units per un mateix ideal.

Cada terra fa sa guerra, deiem al començar. Y si aquesta es la guerra a que es sent lliurat un poble al so de la seva música, aquest poble es mereix li sigui allargada la mà d'amistad de tots els altres pobles als quals ell convida a enllaçar-se en la rotllana de pau que es la seva dança.

XAVIER

HOTEL
MONTJOI

1.ª CATEGORIA A
RESTAURANTE

Cables: MONTJOI

Apartado Correos, 40

Teléfonos 237 y 448

SAN FELIU DE GUIXOLS

C O S T A B R A V A